

Лорета Мейс
Дуелът на
лорд Лавдън

Illusion

ЛОРЕТА ЧЕЙС ДУЕЛЪТ НА ЛОРД ЛАВДЪН

Превод: Illusion

chitanka.info

Когато шампанското ти дойде в повече...

Тя е дъщеря на заможен адвокат, той е граф и близък приятел на принца на Англия. Тя е пряма, откровена и предана сестра — закрилница, той — арогантен и надменен аристократ.

Тя го предизвиква на дуел. Той приема предизвикателството... и бива победен от любовта.

Замъкът Дьо Гре, Кенсингтън
Сряда, 17 юни 1835 г.

— По-добре е да го направим сега — каза Клои Шарп на по-голямата си сестра. — Да си вземем довиждане и да си се нарежем тук, за да не правим сцени пред другите или да разстройваме мама.

— Д-да. О, Клои, ще ми липсваш толкова много! — Плачейки, Алтеа се сгуши във врата на сестра си, без да се интересува, че ще намачка и изцапа двете най-скъпи рокли в Лондон.

Булка и шаферка стояха в слабо осветения пасаж, простиращ се между картинната галерия, която бе разположена по цялата дължина на западното крило, и по-малкия от двата салона. По-големият, Златният салон, заемаше централната част на първия етаж на двореца в якобински стил на херцог Марчмонт. Там празнуваха стотици гости, отбелязващи сватбата на Алтеа с принц Луи Масбек-Холвег. На мястото, където се намираха, глъчката от веселбата почти не се чуваше.

Беше последната им среща, преди Клои да види сестра си отново, а това щеше да се случи след доста дълго време. Сърцето ѝ се късаше и все пак тя беше тази, която се отдръпна.

— Достатъчно — изрече младата жена. — Не бихме искали висшето общество да ни види с набраздени от сълзите лица, безформени панделки и целите измачкани. Да влезем в галерията, където има поне някаква светлина и бих могла отново да те приведа в приличен вид.

Почти беше отворила вратата, водеща към галерията, когато се спря, тъй като до тях долетя вълна от мъжки смях. Алтеа също застина и стисна ръката на Клои. Двете се засмяха по начина, по който се смееха, когато бяха деца, докато се криеха и шпионираха възрастните.

— Но всеки знае, че той беше длъжен да се откаже от момичето, което обичаше — каза някой.

Господин Кранфорд? Клои се бе запознала с толкова много аристократи днес, че в главата ѝ цареше пълна бъркотия от имена и лица.

— Кое е било това момиче? — попита друг мъжки глас.

— Любимата на принц Луи, която остана в Масбек-Холвег — отговори Кранфорд. — Любовници, разделени от съдбата, нали разбирате.

Алтеа си пое рязко въздух и стисна още по-силно ръката на Клои.

— Любовта, господа, е лукс, който Негово Височество не може да си позволи — каза дълбок, провлачен глас. — Три кралски двореца в малката му държавица и всеки един от тях се руши. На него не му трябва любов, трябва му нови комини.

Въпреки че Клои не беше чувала въпросния глас преди този ден, тя знаеше на кого принадлежи — на Джеймс Бранзби, Граф Лавдън.

Проводник на модата, един от най-близките приятели на принца на Англия, любимец на краля и кралицата, известен със своето непостоянство, той беше най-неуловимият ерген в Лондон.

Мъжете отново се разсмяха, но този път се чуха и весели подвиквания, като че ли това беше най-остроумното нещо, което някога бяха чували.

— Да се махаме — прошепна Клои на сестра си. — Има врата, водеща към друга стая...

— Той едва ли е първият братовчед на краля, който идва в Англия, за да си търси богата съпруга — продължи Лавдън. — За тях подобно нещо е един вид търговска трансакция. Естествено, той ще пренебрегне собствените си разочарования с тевтонска твърдост, какъвто е непоколебим патриот.

Докато графът говореше, Клои осъзна, че дишането на Алтеа става все по-учестено и по-учестено. Булката нададе кратък, сподавен вик и пусна ръката ѝ. Въпреки че искаше да бутне лорд Лавдън през прозореца, младата жена трябваше първо да се погрижи за сестра си. Задърпа я към някаква врата, която водеше към задното стълбище. Младоженката отново зарида, но този път с дълбоки, болезнени хлипания.

Клои почти я завлече до вратата от другата страна на площадката, през трапезарията, която бяха напуснали неотдавна, към малка всекидневна. Единственият прозорец на стаята гледаше към прекрасна градина, простираща се на мили разстояние откъм предната северна фасада на къщата. Заради поройния следобеден дъжд, великолепната гледка, която бе зърнала сутринта, сега бе обвита в сива мараня.

Младата жена сграбчи ръцете на Алтеа над лактите и нежно я раздруса:

— Тези мъже са пияни. — Осъзна, че самата тя не е много трезва, тъй като пристъп на замаяност едва не я накара да рухне на земята. Напълно пренебрегвайки това, Клои продължи с бодър глас: — Бях удивена да видя колко много шампанско може да излее лорд Лавдън в гърлото си и в същото време да остане прав. Знаеш ги какви са аристократите — дървени глави, а сърцата им са дори още по-закостенели.

— Това... Това не беше тайна. Принц Луи ми каза, че е беден... но ми к-каза, че ме о-обича.

— Което наистина е така. Всеки може да го види... освен лорд Лавдън и неговите придружители полуидиоти. Не можеш да очакваш от тях да разпознаят брак по любов, когато го видят. Имат проблем със зрението, нали разбираш, благодарение на векове кръвосмешение... и шарката, вероятно. А и не забравяй галоните шампанско, което са погълнали, или фактът, че не правят нищо друго, освен да клюкарстват, поради липсата на умствен капацитет за провеждането на някакъв интелигентен разговор. Скъпа моя, не е възможно да ги вземаш на сериозно.

— Ами, ако е истина? — попита Алтеа. — Само си помисли как ще страда принц Луи за момичето, което обича, докато трябва да се преструва, че го е грижа за мен.

— Ако е имало такова момиче, той го е забравил в момента, в който те видя — отвърна Клои. — Нали помниш, че бях там в деня, в който Негово Височество дойде в Мезон Ноаро, заедно с лорд Лонгмор.

Майка им беше станала редовен клиент на френските моделиери от деня, в който бяха отворили магазина си. Клои и Алтеа я чакаха в салона с изложените дрехи, когато принц Луи и херцог Лонгмор влязоха.

— Още от първия път, когато Негово Височество те е погледнал, вече не е могъл да види или мисли за нещо друго, освен теб — каза Клои. — Със сигурност тогава не е знаел, че си богата.

— Т-той може да е п-предположил, че не съм б-бедна — изплака сестра й, — като се има предвид, че това е най-скъпият моден шивач в Л-Лондон.

Шаферката й само махна с ръка.

— Важното е, че той се влюби до уши в теб и всички го знаят, освен онази сган от пияни дегенерати. Как можеш да позволиш група превзети, невежи глупаци да те разстройва на сватбения ти ден?

Младата жена продължи да нарежда по същия начин, докато набързо успя да поправи нанесените върху роклята поражения. Докато комбинираше безмилостно надсмиване и пародиране на лорд Лавдън и компания с някои по-практични похвати — внимателно поднасяне на кърпичка, наместване на някоя фиба, заглаждане на някоя гънка, — тя скоро успя да върне сестра си до състоянието на искрящо щастие, на което девойката се бе радвала до неотдавна. Докато стана време да се върне при своя принц, който засия, когато я видя, Алтеа вече се смееше неудържимо.

Булката и младоженецът потънаха в тълпата от поздравяващи ги гости.

Клои се огледа. Всичко беше под контрол.

Освен един мъничък детайл.

Взе чаша шампанско от таблата на минаващия наблизко паж, изгълта съдържанието, остави празната чаша върху най-близката хоризонтална повърхност, след което се отправи обратно натам, откъдето беше дошла преди малко.

* * *

Този път, когато Клои отвори вратата на картинната галерия, мъжкият смях се чуваше по-отдалеч. Докато влизаше, ги видя събрани до нишата с големия прозорец, който гледаше към предната северна част на сградата.

Беше много лесно да го забележи.

Граф Лавдън беше висок и тъмен, да, но не и красив. Чертите му бяха прекалено остри и ъговати, за да отговарят на нормите за класическа красота... Въпреки това от врата надолу той беше дори прекалено класически — като гръцка статуя. Този изсечен профил и атлетична физика доста често бяха привличали вниманието ѝ през деня. Гледката я бе карала да се чувства прекалено развълнувана, както и да диша прекалено бързо.

Широките му рамене бяха подпрени до ъгъла на нишата на прозореца, обичайната лека усмивка на превъзходство бе извила циничната му уста, а той стоеше със скръстени ръце и с един дълъг крак, праметнат през другия. Непринудената му поза й даваше възможност да забележи най-високото качество на облеклото му: финият вълнен жакет подчертаваше контурите на широките му рамене и гръден кош, а черните панталони обгръщаха мускулестите му крака.

Ако нямаше на какво да се подпира, вероятно щеше да се просне по лице този пиян глупак.

Мъжете бяха прекалено заети да си приказват и смеят, за да забележат приближаването й, докато тя не застана почти под носовете им.

Едва тогава тъмният поглед на лорд Лавдън се обърна към нея.

— А, госпожице Шарп — каза той лениво. — Да не би да сте завили в погрешната посока? Къщата на херцога е наистина като лабиринт. Има какви ли не странни завои и някакви не-чак-толкова-тайнствени етажи между етажите. За щастие, не трябва да се страхувате, че лудата му леля ще изскочи иззад някоя тайна врата. Преместиха я в Торки^[1].

Клои свали едната си ръкавица и го удари по бузата с нея. Сграбчи чаша шампанско от ръката на един от изумените му придружители и хвърли съдържанието й в лицето му.

Той само потрепна леко. Шампанското се стичаше от лицето към перфектната му яка и след това надолу по великолепия му елек.

Във внезапно настъпилата тишина в залата, потропването на дъжда звучеше като барабанен екот. Сърцето й биеше силно и учестено.

— Какво *не* ви е наред? — попита тя. — Как можахте да кажете такива *обидни* неща? И то на *сватба*? Как смеете да карате сестра ми да плаче на сватбения си ден? Вие сте *варварин*!

— Е-ха! — възкликна някой.

— Какво, по дяволите? — попита друг.

Тя не им обърна внимание.

— Ако бях мъж — продължи Клои, — щях да ви разбия носа. Бих... Не! Защо да е необходимо да съм мъж? Бъдете така добър да назовете секунданта си, милорд.

Клои долови шума от забързани стъпки зад гърба си и дочу познати гласове. Сестра ѝ Сара беше дошла, както и Ейми Ренфрю, най-добрата ѝ приятелка след Алтеа.

— О, Господи, знаех си! — възкликна Сара. — Забелязах онзи поглед. Много добре знам какво означава това.

— Да си вървим, Клои — подкани я Ейми. — Каквото и да се е случило, забрави го.

— Назовете секунданта си, лорд Лавдън — настоя младата жена.

— Секундант? — попита Ейми.

Някой се изсмя.

— Струва ми се, че току-що госпожица Шарп предизвика лорд Лавдън на... дуел? — отбеляза друг от мъжете.

Клои не знаеше, а и не я интересуваше кой говореше или кой се смееше. Яростта караше светът около нея да изглежда като забулен в червена мъгла, а и ѝ беше трудно да вижда. Освен него! Негово графско величество отчетливо се открояваше и тя искаше да го удуши, този разглезен грубиян, който разстрои нейната мила, сладка сестра в деня, който се предполагаше, че трябва да е най-щастливият в живота ѝ.

Той стоеше там, повдигнал вежди, а върху устните му все още играеше високомерната му усмивка. Капка шампанско се бе настанила върху дебелиите му, тъмни вежди. Друга се процеждаше надолу по ъгловатата му челюст към снежнобялото шалче.

— О, не — възкликна Сара. Сграбчи сестра си за ръката и я повлече след себе си. — *Не можеш да правиш сцени, Клои. Не тук. И не сега!*

— Сцена? — попита я тя, докато погледът ѝ остана прикован в искрящите черни очи на Лавдън. — Ще правя сцени! За Бога, аз ще...

— Остави, Клои — каза Ейми, докато я хващаше за другата ръка. — Каквото и да е проблемът, сега не му е времето.

— Препоръчвам ви да се вслушате в съветите на дамите, мис Шарп — вметна лорд Лавдън. — При никакви обстоятелства не бих могъл да се съглася да се срещна с една млада дама на дуел. — Той извади огромна ленена кърпа с избродирано „Л“ и спокойно си избърса лицето. — Бих станал за посмешище.

— И все пак не ви пречи да правите за посмешище някого, който по никакъв начин не ви е навредил — отбеляза тя. — Смятате, че е

напълно нормално да уроните достойнството на някого, за когото не знаете нищо...

— Клои, остави — прошепна Ейми. — Да тръгваме преди някой друг да е дошъл да те търси.

Младата жена не беше приключила. Искаше да го нарани по начина, по който беше наранил Алтеа. Но той беше недосегаем, високомерен, безстрастен аристократ. Все още на устните му играеше леката, подигравателна усмивка. Бе останал изключително спокоен и хладнокръвен, докато бършеше лицето си.

Междувременно нейните ръце бяха започнали да треперят и й отне цялата й воля, за да не повиши тон.

— Ще очаквам известие от приятелите ви утре сутринта — каза тя. — Или завинаги ще смятам, че не сте никакъв джентълмен..., а също, че сте и страхливец.

Клои отблъсна сестра си и приятелката си, завъртя се на пети и се отдалечи.

* * *

Лавдън я наблюдаваше как се отдалечава.

Двете момичета се суетяха загрижено около нея. Мис Шарп не се суетеше. Дори не бързаше да си отиде, което беше много великодушно от нейна страна. Трябваше да измине само някакви си петдесет фута до вратата, през която вероятно беше влетяла. Това му даде достатъчно време да я оцени и отзад.

За подпийнала жена с незначителна титла, тя се държеше учудващо добре — горда и самоуверена, без изобщо да е високомерна. Единственият знак за нестабилност беше лекото полюшване на ханша ѝ. Движението караше дългия ѝ, дантелен шал да танцува около нея, като предизвикваше панделките и воланите на розовата ѝ роклята да потрепват.

До този момент, за него мис Шарп не беше нищо повече от една от многото сестри, братовчедки и приятелки на булката, облечени в пищни, екстравагантни рокли. Беше представен на всяка една от тях, а ужасната му памет беше запомнила всяко име.

Преди да имаше възможност да свърже някакво име с лицето ѝ — и да улови мис Шарп да бърше очите си веднъж или дважд с облечената си в ръкавица ръка по време на сватбената церемония — той почти не ѝ обръщаше внимание. Момичетата бяха млади и, по-голямата част от тях, престодушни. Ритуалите бяха дълги и изключително досадни, а на празненството след това, в духа на традициите на прадедите на младоженеца, се свиреше старомодната музика от родината му. Музиката беше прогонила Лавдън от Златния салон в картинната галерия.

Като един от шаферите на младоженеца той не можеше да напусне къщата. Ранното му тръгване би било прието като неуважение, а дори и той знаеше достатъчно добре, че не е хубаво да се оскърбява един от любимите братовчеди на краля. Изправен пред липсата на избор, Лавдън беше останал — отегчен и раздразнен, почти на ръба на полудяването. Беше изпил достатъчно шампанско, за да потопи и флагмански кораб — или вероятно и цялата кралска флота — но без забележим успех.

До преди минута.

Последната доза, която мис Шарп му бе сервираща външно, беше съживила изключително много настроението му. Очите, които му хвърляха гневни погледи, се бяха оказали един доста интересен нюанс на зеленото със златисти петънца. Косата ѝ, която преди това беше възприел като безлично светлокафяво, се оказа, че е с цвета на мед. Кожата ѝ беше безукорна, а оцветените ѝ от гнева в розово бузи, бяха превърнали обикновената хубост в нещо почти красиво. И най-важното, оказа се, че тя беше дама с *характер*.

Наблюдава я, докато не излезе през вратата, която се намираще по средата на галерията.

— Е, това беше невероятно освежаващо — отбеляза той, докато сгъваше кърпичката си.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — попита Хемптън.

— Нямам представа — отвърна Лавдън и прибра кърпата.

— Мислиш ли, че е пияна? — поинтересува се Крофърд.

Без съмнение. Макар и да му се струваше, че не ѝ беше обърнал някакво по-специално внимание, в паметта му изплуваха образи на мис Шарп, която взема една след друга чаши шампанско от

безбройните подноси, които си проправяха път през тълпата в Златния салон.

Сега се чудеше какво се бе опитвала да удави.

Със сигурност не скуката, в нейния случай. В края на краищата, не всеки ден дъщерята на адвокат се омъжва за принц и определено сестрите и приятелките ѝ се радваха на привилегията да се смесят с висшето общество. Вероятно мис Шарп беше прекалила с отпразнуването на брачния триумф на сестра си. Или вероятно не беше привикнала към по-доброкачествено шампанско.

— Не бих могъл да отговоря — отвърна той. — Жените стават прекалено емоционални на сватби. Тя просто се е развълнувала повече, отколкото трябва.

— И е изоставила празненството, минала е през две зали и един пасаж, където всеки завива в погрешната посока и се загубва с дни, след това е минала през половината картинна галерия... и всичко това само за да си го изкара на теб?

— Възможно е да съм казал нещо нередно — предположи Лавдън.

— Бих казал, че е повече от вероятно — напомни му Бейтс. — Аз по-скоро бих загладил ситуацията, преди това да стигне до ушите на някое Височество или Величество.

Лавдън моментално си припомни, че дамата, която бе сестра на булката, е снаха на принца на Масбек-Холвег. Малко по-рано той бе изразил определени не особено сантиментални възгледи относно този съюз. Принц Луи не би приел подобни коментари за забавни.

Ако в резултат на незначителната непредвидена случка с мис Шарп произлезеха някакъв вид недоразумения, той щеше да получи височайша покана за височайше смъряне (умение, което кралят, бивш военноморски командир, бе усвоил до съвършенство) и заповед да поднесе унизителни извинения поне на около хиляда души, повечето от които чужденци.

— Трябва да го направя — каза Лавдън, като се отблъсна от стената.

Бейтс протегна ръка, за да го спре:

— Вече навреди достатъчно. Никога преди това не съм те виждал да се държиш толкова недодялано с жена. Би било добре да оставиш това на мен.

* * *

Като настояха, че е необходимо да се успокои, преди да се върне при останалите, Ейми и Сара поведоха Клои към всекидневната, където неотдавна ѝ се бе наложило да повдига духа на сестра си.

Сара започна, като я нахока.

Това беше толкова успокояващо.

— Лорд! — извика тя. — И *точно* този от всички останали лордове! Какво, за бога, те е прихванало? Той беше мокър. Ти си го заляла с някакво питие, нали? О, Клои, кажи ми, че не си го направила.

— По всичко изглежда, че го е сторила — отбеляза Ейми. — И също така го е предизвикала на дуел.

— Мислех да го намушкам с един от ножовете за месо — обяви младата жена, но слугите ги бяха отнесли обратно в кухнята.

— О, Клои! — отново извика сестра ѝ.

— Какво, за Бога, е направил? — попита приятелката ѝ.

Сляпата ярост вече утихваше и цяла палитра от чувства бе започнала да я залива, включително и някаква тъга, която Клои се страхуваше, че ще я завладее напълно.

— Ядосах се на нещо, което той каза — обясни тя. — Би ли била така добра да отведеш Сара обратно на празненството? Имам нужда от малко време на тишина и спокойствие, за да се съвзема, а това не може да се случи, докато сестра ми изпада в истерични припадъци.

— Не изпадам в истерични припадъци! Най-малко ти имаш право да го казваш!

Ейми хвана Сара за ръката:

— Скъпа моя, всички сме превъзбудени. Какво е една сватба без малко истерия?

Обаче Клои е права. Нужно ѝ е време да се успокои, а нашето суетене около нея изобщо не ѝ помага.

Мис Ренфрю поведе Сара към вратата, но забави крачка, за да погледне над рамото си и да промълви беззвучно: „*До по-късно*“.

Беше минало по-малко от минута, откакто Клои бе останала сама, когато чу нечии стъпки, почти веднага последвани от мъжки глас:

— А, ето къде сте били, мис Шарп.

Не ѝ беше необходимо да погледне в посоката, откъдето идваше, за да разбере, че това не беше *неговият* глас.

Отново бе на ръба да се разплаче — каква глупачка беше, да скърби за щастieto на сестра си и да се ядосва заради някакви си безмозъчни аристократи! — но тя премигна няколко пъти и повдигна брадичка.

Джентълменът — не можеше да си спомни името му — се усмихна, когато приближи.

— Мис Шарп, ще говоря направо — каза той. — Дойдох, за да ви помоля да извинените лорд Лавдън за всяко оскърбление, което ви е нанесъл.

— За секундант ли ви е избрал? — попита Клои.

Мъжът нервно се разсмя.

— Не, определено не.

— Тогава защо е изпратил друг да му върши работата? — поинтересува се тя. — Защо не дойде да се извини лично?

— Той не ме е изпращал — обясни джентълменът. — Той е малко... — Гласът му заглъхна, а мъжът се намръщи, очевидно неспособен да намери точната дума.

— Малко нещо като задник — помогна му младата жена.

— Бейтс мисли, че аз съм пьян и не може да ми се има доверие за водене на деликатни, дипломатически преговори — дойде друг, поплътен глас откъм вратата.

Нямаше съмнение чий беше този провлечен баритон.

Мистър Бейтс каза нещо под носа си. *Проклетия*, предположи Клои. Тя самата беше изкушена да каже няколко неподобаващи на една дама думи. Все още не беше готова за още един словесен сблъсък.

Макар сърцето ѝ да биеше прекалено учестено и ѝ се струваше, че ще припадне, девойката събра това, което беше останало от достойнството ѝ, и се приготви да се отнесе с лорд Лавдън по същия хладен начин, по който той се бе отнесъл с нея преди малко.

Не залитна, докато влизаше в стаята. Показваше прекалено голям самоконтрол за това... въпреки че ѝ се струваше все едно се намират върху палубата на кораб насред морето.

Стените и подът не трябваше да се движат така.

Беше прекалено гневна преди това, за да го забележи, но... може би не трябваше да пие онази последна чаша шампанско.

Насили се да посрещне пълните му с подигравка черни очи.

— Не е необходимо да се безпокоите, лорд Лавдън — каза Клои. — Няма да предизвикам международен скандал. Аз никога не сплетнича, а Алтеа е толкова непроситимо всеопрощаваща. За да я успокоя, ѝ казах, че бълватے глупости, защото сте пиян, а и също така не сте много интелигентен. Вече, смея да кажа, тя не само ви е простила, а дори е намерила причина да си мисли за вас с добро. Сестра ми — както принц Луи имаше прозорливостта да забележи — е красива като ангел не само външно, а и вътрешно. Тя е неспособна да мисли лошо за никого. Би намерила извинение дори и за самия Сатана.

Той се приближи, като закри гледката ѝ към приятеля си, както и към всичко останало. Извиси се над нея, целият черна вълна и ослепително бял лен, както и великолепно избродиран — а сега мокър — син копринен елек, който вероятно струваше колкото роклята ѝ.

— Да разбирам ли, че дойдохте да ме предизвикате на дуел и ме накарахте да се притеснявам за нищо? — попита той.

— Тя ви е простила — отвърна Клои. — Аз не съм такава светица. Аз не съм ви простила. Вие не сте се извинили.

Нито щеше да го направи, предположи тя. Някои мъже по-скоро биха предпочели да ги изпекат на шиш и да ги дадат за храна на дивите прасета, отколкото да се извинят, особено пък на жена.

— Изглежда, че ще трябва да се самоубия — отбеляза Лавдън. — Невъзможно е да продължа съществуването си на този свят без одобрението на мис Шарп. — Той театрално постави опакото на ръката си върху челото си. — Сбогом на всички! Отивам на едно по-добро място.

— Мисля, че не — вметна младата жена. — Предполагам, че ще бъде доста по-лошо от това, а и много по-горещо.

— Обаче накрая всичките ми приятели ще се присъединят към мен — допълни той. — Ще се надявам да видя и вас там след време. Сама казахте, че не сте светица.

— В такъв случай — отвърна му тя, — ви пожелавам един много дълъг, безкрайно нещастен живот.

Усмивката ѝ беше пресилена версия на неискрените усмивки, които толкова много други жени напразно му бяха отправяли, и се наведе да направи лек реверанс... и продължи да потъва надолу.

Лорд Лавдън се втурна напред и я вдигна на ръце преди тя да успее да падне с главата напред.

Това изобщо не беше лесна работа. Той самият не беше толкова стабилен, колкото предполагаше, а и с нейните пищни буфан ръкави и огромни поли, не беше лесно да я задържи здраво.

Веднъж, след като вече я бе хванал, не беше сигурен какво трябва да прави с нея. Мина му през ума да я заведе до дома ѝ и да я сложи да си легне. Помисли си, че това би било забавно.

Мис Ренфрю влезе забързано в стаята.

— Клои, те вече тръг...

Тя спря на средата на изречението.

— Мис Шарп не се чувства добре — обясни Бейтс.

— Прекалено много... вълнения — допълни Лавдън.

— Трябва да я свестим — продължи Бейтс.

— Трябва да си легне... и да се наспи хубаво — каза Лавдън.

Лицето ѝ беше зачервено, а под метрите коприна изглежда се криеше едно великолепно оформено тяло, съблазнително и топло. Главата му се наведе леко и той вдъхна прелестната смесица от аромати: на сапун, на цветя, и на Жена.

Клои се размърда в ръцете му.

— Пуснете ме долу!

— Вероятно това не е най-добрата идея — отвърна ѝ той, — като се има предвид, че не можете да стоите на краката си.

— Трябва да се сбогувам с *щастливата* двойка. Лудо влюбената един в друг двойка.

— Ако се опитате да вървите без чужда помощ, ще се проснете по лице — обясни ѝ Лавдън.

— Ако се опитате да ме носите, *вие* ще паднете по лице — отвърна му тя. — Ще се облегна на Ейми. Моля, пуснете ме долу и се махайте. За предпочитане, по дяволите.

Беше добре сложена и изключително забавна, и ухаеше прекрасно. Графът искаше да я заведе на някое уединено местенце — къщата изобилстваше от тайни кътчета и ниши — и да се заеме със завоюването ѝ. В сегашното ѝ състояние обаче, това би било нечестно. Предпочиташе една жена да е в пълно съзнание, когато започне да я прелъстява.

Много внимателно я остави на земята. Толкова внимателно, че почувства всеки сантиметър от спускането ѝ. За един главозамайващ момент гърдите ѝ се притиснаха към гърдния му кош. Когато стъпалата ѝ докоснаха пода, той внимателно я освободи. Тя се опита да се обърне, залюля се и го сграбчи за реверите.

Ръцете му се увиха около изящната ѝ тънка талия.

— О, Боже! — възкликна Клои. — Май наистина съм пияна.

— Не може да си пияна *точно сега!* — извика мис Ренфрю. — Време е да си вземем довиждане с младоженците.

— Аз... не... знам — отвърна младата жена. — Наистина... имам... нужда... да поседна... да полегна... — Тя се отпусна върху лорд Лавдън. — Миришете на препарат за колосване. И на още нещо.

— Чуйте ме — каза той. — Можете да се справите, мис Шарп. Ако не го направите, сестра ви ще се чуди какво не е наред. Знам, че не искате да я тревожите.

— Вие бяхте лош с нея. — Погледна нагоре към него — златистозелени широко отворени и укоряващи го очи, но и леко разфокусирани.

— Да, аз съм грубиян — съгласи се графът. — Десет минути. Само толкова време ни е необходимо. Ще се облегнете на ръката ми, а мис Ренфрю ще ви придържа дискретно от другата страна. Бейтс ще върви след нас. Блъсканицата ще бъде толкова голяма, че никой няма да забележи, че ви попридържа. Ще пожелаете всичко най-добро на двойката, ще направите своите реверанси...

— Ако направя реверанс, не мисля, че бих могла да се изправа отново. Мисля, че бих предпочела да полегна на пода, моля.

— Само десет минути — настоя Лавдън. — Престорете се, че се чувствате напълно добре само за десет минути, това е всичко. След това ще ви заведем на безопасно място. Ако сторите това, двамата с вас ще проведем нашия дуел.

Тя премигна насреща му.

— Ще мога да ви застрелям?

— Да.

Мис Шарп се усмихна, но този път усмивката ѝ беше напълно искрена. Устата ѝ се смекчи и се изви нагоре, а на лицето ѝ се появи онова блажено изражение, което един мъж бе привикнал да вижда — ако беше достатъчно умел — в някои по-интимни моменти. Долните

части на тялото му, на които беше чуждо понятието за подходящо време и място, бяха готови за действие. Настроението му полетя толкова нависоко и толкова бързо, че главата му се завъртя, а заедно с нея и стаята.

Дъждът продължаваше да бие по прозорците, но в неговия свят слънцето бе изгряло и животът бе разцъфтял с буйни цветове.

— Много добре — отвърна Клои. — Приемам условията ви.

* * *

Да помогнат на мис Шарп да се справи с тези десетминутни сбогувания не беше най-лесното нещо, което лорд Лавдън бе правил някога, въпреки че можеше да се окаже най-забавното. Подозираше, че си е увредил някой вътрешен орган, докато се опитваше да остане сериозен по време на случващото се.

Обаче с помощта на Бейтс и мис Ренфрю той я преведе през цялата церемония. След това последваха още няколко интересни маневри, включително и откровената лъжа, която казаха на родителите ѝ, докато мис Ренфрю я пазеше в един от вестибюлите.

Тълпата, жегата, умората заедно със силните емоции, се бяха оказали прекалено много за мис Шарп, им бе обяснил лорд Лавдън. Той също така им бе предложил да я отведе у дома заедно с приятелката ѝ с неговата карета, за да не се налага на семейството да отменя оставащите им ангажименти.

Въпреки че първоначално се бяха разтревожили, те в действителност нямаха възможност да отделят прекалено много внимание на най-голямата си неомъжена дъщеря. Лордът знаеше, че имат и други задължения този ден, включително и прием в Уиндзор, защото се очакваше той също да се появи на въпросното събитие. Само след няколко слаби протеста срещу това негова светлост да се ангажира толкова много с този проблем, семейството прие предложението.

Като приключи с уреждането на този въпрос, Лавдън изведе тайно пианата шаферка надолу по стръмните задни стълби на западното крило към първия етаж. Хванал я здраво за ръката, Клои успя да слезе по тясното стълбище малко или много сама. Веднага щом

излязоха навън, под предната южна аркада, свежият въздух я удари... или по-скоро тя се удари в него, по начина, по който човек внезапно и рязко се удря в стена.

Младата жена се олюля назад. Лавдън я хвана, после обви ръка около раменете ѝ.

— Сега не мърдайте! — нареди ѝ той.

Тя въздъхна дълбоко и се облегна на него. Върхът на главата ѝ стигаше до брадичката му. Останаха в прикритието на огромната аркада, извън полезрението на някой, който би погледнал инцидентно през прозорците. Беше чудесна възможност да направи нещо непристойно, но тя не беше в подходящото състояние. Без да се споменава, че Бейтс стоеше само няколко крачки встрани и дискутираше разпалено нещо с мис Ренфрю.

Лавдън се държеше стоически, обвинил с ръце тази пияна прелест, и се взираше надолу по алеята, наблюдавайки приближаването на каретата му в дъжда.

— Не забравяйте. — От гънките на яката му се чу неясен глас.

Графът погледна надолу.

Клои бе вперила мрачен поглед в него.

— Повярвайте ми, никога няма да забравя този ден.

— Нашият дуел — уточни тя. — Беше много мило от ваша страна да не ми позволите да падна, но... — Младата жена се вгледа в него за една дълга минута.

— Не мислете за това, мис Шарп — отвърна Лавдън. — Това едва ли е първият път, когато помагам на пиян приятел да се прибере у дома.

Госпожицата размаха облечен в ръкавица пръст под брадичката му:

— А-а, но аз не съм ваша приятелка.

— Вие си мислите така — отговори ѝ той.

— Никога няма да бъда ваша приятелка. Въпреки това, ще призная... — Клои прехапа горната си устна. Миниатюрна бръчка се появи между деликатно извитите ѝ вежди.

Очевидно обмисляше нещо.

Лавдън си представи мислите ѝ, които се препъваха в ума ѝ в опит да си пробият път до съзнанието ѝ.

Каретата приближи и Бейтс излезе напред под един от сводовете на аркадата, за да покаже на кочияша къде да спре. Един лакей скочи от задната капра, отвори чадъра и забърза към тях.

След като се увери, че мис Ренфрю е добре настанена, лакеят се върна обратно. Като държеше здраво мис Шарп, Лавдън я поведе към екипажа.

За качването ѝ вътре се изискваха находчивост и бързи рефлексии. Можеше само да се надява, че широките му рамене, в комбинация с огромния чадър, ще попречат на някой страничен наблюдател от къщата да бъде свидетел на цялото представление.

Когато най-накрая бе успял успешно и здраво да постави крака ѝ върху стъпалото, тя каза:

— Ще призная, че може би съм направила малка грешка в преценката си за вас.

— Вие направихте фатална грешка — отвърна графът. — Привлякохте вниманието ми. Сега ще ви бъде дяволски трудно да се отървете от мен.

Той я избута нагоре. Мис Ренфрю бързо се пресегна и издърпа приятелката си, която се приземи върху седалката в бъркотия от шумоляща коприна.

Клои се засмя:

— О, вие глупави човече!

Лакеят затвори вратата и Лавдън направи крачка назад от каретата. Минута по-късно екипажът потегли, а той наблюдаваше как се отдалечава. Когато каретата стигна до първия завой на алеята, прозорецът се отвори и облечена в бяла ръкавица ръка се показа и помахна весело.

* * *

„Лавдън Хаус

18 юни, единадесет и тридесет часа

Мадам,

Ще очаквам да се срещнем по здрач на Бетърси Фийлдс^[2], с цел да защитя честта си срещу отправените ми

обвинения, че съм страхливец, а не джентълмен. Аз ще предоставя оръжията, а Бейтс ще бъде мой приятел и секундант, независимо дали това ще му хареса или не.

Беше нает специален куриер, който да се навърта около дома ви. Един писмен отговор, поверен на неговите грижи, ще стигне дискретно и бързо до мен.

Имам честта, мадам, да бъда Ваш покорен слуга.

Лавдън“

* * *

„Портман Скуеър

18 юни, един часа

Милорд,

Имам честта да потвърдя получаването на писмото от Ваше Благородие, което е напълно нелепо. Ако Ваше Благородие мисли, че възнамерявам да бъда обесена за убийството на пер — а трябва да отбележа, че съм отличен стрелец — препоръчвам на Ваше Благородие да помисли отново. Вчера, както Ваше Благородие е напълно запознат със случая, бях напълно пияна и е изключително невъзпитано от Ваша страна да ми напомняте този факт.

Имам честта да бъда, милорд, покорен слуга на Ваше Благородие.

Клои Шарп“

* * *

„Лавдън Хаус

18 юни, два и половина часа

Мадам,

Имам честта да потвърдя получаването на Вашето писмо от един часа. Това означава ли, че си вземате думите

обратно и се извинявате?

Имам честта да бъда, мадам, Ваш покорен слуга.

Лавдън“

* * *

„Портман Скуеър

18 юни, три часа

Милорд,

По-скоро биха ме обесили, отколкото да Ви се извиня! За каквото и да било. Някога!

Имам честта да бъда, милорд, покорен слуга на Ваше Благородие.

Клои Шарп“

* * *

„Лавдън Хаус

18 юни, три и половина часа

Мадам,

С отказа си да ми поднесете своето извинение, което считам, че заслужавам да получа, аз предявям своите претенции да ми дадете удовлетворение за Вашето поведение, което като джентълмен, имам правото да поискам и което един порядъчен човек никога не отказва да даде. Ще очаквам да Ви видя на Бетърси Фийлдс в седем часа тази вечер.

Имам честта да бъда, мадам, Ваш покорен слуга.

Лавдън

П.П. Предизвиквам ви!“

* * *

„Портман Скуеър

18 юни, четири и половина часа

Милорд,

Удовлетворението, за което настоява Ваше
Благородие, разбира се, е невъзможно да отхвърля.

Имам честта да бъда, милорд, покорен слуга на Ваше
Благородие.

Клои Шарп“

* * *

Бетърси Фийлдс, седем и половина часа

Клои стоеше до кабриолета, с който бяха пристигнали двете с
Ейми. Залязващото слънце хвърляше златни отблясъци върху
мочурливата пустош. Преструваше се, че е напълно спокойна и се
наслаждава на гледката, докато приятелката ѝ и мистър Бейтс
продължаваха да спорят по отношение на различните правила за дуела.

Недалеч, лорд Лавдън бе застанал до неговия екипаж — онзи,
който я беше откарал до дома ѝ предната вечер.

Не се наложи лицето ѝ да почервенява при този спомен, защото
не беше необходимо — то гореше още от сутринта, когато свирепото
туптене зад очите ѝ започна да утихва, за да позволи на паметта ѝ да се
заеме със задачата да я измъчва.

Тогава си спомни всяко едно нещо, което се беше случило
следобеда на предишния ден чак до момента, когато дръзко помахна на
лорд Лавдън през прозореца на каретата.

Тази сутрин разбра какво означава да умреш от неудобство.

Един разумен човек, притежаващ минимална деликатност, щеше
да разбере, че вече е страдала достатъчно за изключителната си
глупост и неподобаващото на една дама, поведение.

Един деликатен и разбран мъж, щеше да бъде достатъчно
тактичен да я остави да се гърчи от срам в уединението на дома си.

Но, не! Той трябваше да ѝ натрие носа.

И сега трябваше да участва в този идиотски дуел, когато и двамата знаеха, че никой от тях нямаше да направи нещо по-различно от това да стреля във въздуха.

Вероятно той си мислеше, че това е забавно. Всички казваха, че бил своенравен.

Мили Боже, Ейми и Бейтс никога ли нямаше да престанат да се препират?

— Превърнаха го в много сериозно начинание — дойде плътен, провлачен глас някъде над рамото ѝ.

Клои се стресна и нададе сподавен, изненадан писък.

— Необходимо ли беше така да се промъквате зад мен? — попита тя.

— Дори и бос съм над метър и осемдесет — отвърна той. — Нося ботуши и шапка, и дори и да си призная, че дрехите ми са традиционно тъмни, както се изисква при един дуел, бих си помислил, че е трудно да не бъда забелязан, мис Шарп.

— Не обърнах внимание — каза младата жена. — Бях се... замислила.

— Забелязах, че не ми обръщате внимание. Точно затова дойдох.

Спомни си как беше обгърната от ръцете му. Спомни си усещането за дланта му, която я придържа права, върху талията си. Спомни си ръката му върху раменете си... топлината и силата на масивното му тяло.

Слънцето се скриваше, но ѝ се стори, че я изгаря с лъчите си, изгаряше всичко и целият свят изглеждаше така, като че ли омеква и започва да се топи.

Не искаше да се разтопи. Не искаше да бъде една от многото жени, които чакаха за изключителното му внимание, което той вероятно не беше способен да даде.

И все пак, Клои помнеше какво бе ѝ казал вчера и начинът, по който я очарова до такава степен без дори тя да го осъзнае. Припомни си поредицата от остроумни, провокативни бележки, които ѝ беше изпратил през деня... и как желаше той да се яви лично и да я ядоса по някакъв начин, само за да може да хвърли нещо по него... и в същото време щеше да му се присмее за тези абсурдни бележки. А и

самата тя се беше забавлявала неимоверно, докато пишеше отговорите си.

— Ейми никога преди не е била секундант и прекара два часа в изучаване копието на папa на „Британски кодекс за дуелиране“ — сподели Клои. — Вината е нейна, че не дойдохме навреме, защото настояваше, че не можем да проведем дуела, без да присъства лекар. Казах ѝ, че е глупаво. Ако ви убия, никакъв лекар няма да ви бъде от полза. Ако само ви рая — естествено, че ще ви оставя да кървите до смърт.

— Убеден съм, че това се подразбира — каза той със сподавен глас.

Младата жена рязко погледна нагоре към него. Изражението му беше прекалено наивно.

— Знам, че приемате идеята да ме примамите да дойда тук, на това място, за изключително забавна шега — отбеляза тя.

— Не знаех по какъв друг начин да остана насаме с вас — призна Лавдън, като хвърли поглед към Ейми и Бейтс, които, изглежда, имаха противоречия по отношение на оръжията. — Това ще свърши работа. За момента.

— Тъй като сме един вид насаме, трябва да ви предупредя: всъщност реших да не ви убивам, независимо колко голямо е изкушението да го направя. Ще стрелям във въздуха.

— Умолявам ви да не го правите. Може да нараните някоя невинна птица.

— Със сигурност няма да стрелям по вас.

— Напълно разумно — отбеляза той. — Защото аз със сигурност имам намерение да стрелям по вас.

— Не, няма да го направите.

— Ще го направя и настоявам и вие да стреляте точно в мен. Обещавам ви, че ще се почувствате по-добре. *Повярвайте ми.*

Ейми закри с тежки стъпки към тях.

— Това е напълно извън правилата — скара им се тя. — Не се предполага дуелистите да разговарят насаме.

— На лорд Лавдън му беше скучно — отвърна Клои. — Дойде тук, за да се забавлява за моя сметка, защото на вас с мистър Бейтс ви отне цяла вечност да се разберете.

— Какъв е проблемът? — попита Лавдън.

— Мястото за дуела — обясни Ейми.

— А, да — каза той. — Според „Британски кодекс за дуелиране“, както вече мис Ренфрю е запозната, секундантите трябва „да изберат закътано, отдалечено място, където повърхността е равна, и нито естествени, земни или небесни линии не са в помощ на която и да е от страните в намеренията ѝ да изпрати опонента си към вечността“.

Клои се вторачи в него.

— Имам ужасна памет — поясни графът.

— Е, ние се споразумяхме — осведоми ги Ейми. — Лорд Лавдън, бихте ли бил така добър да придружите мистър Бейтс? Клои, ти трябва да дойдеш с мен.

* * *

Секундантите се бяха спрели на мястото, където херцог Уелингтън и граф Уинчелси^[3] бяха провели своя дуел преди няколко години. По-точно, мястото, което Лавдън предложи на Бейтс — напълно подходящо, по негово мнение, тъй като на този ден се навършваха двадесет години от битката при Ватерло^[4]. Въпреки че очевидно мис Ренфрю се нуждаеше от убеждаване, тя трябваше да се съгласи, че местността беше напълно подходяща — дълга ивица от равен терен близо до реката, който не се забелязваше лесно от преминаващите наблизно.

Трябваше да се прекоси един канал, за да се стигне до там. Лавдън предложи да пренесе мис Шарп през него.

— Няма да е необходимо — отвърна Клои. — Днес съм болезнено трезва.

Докато тя прескачаше канала, той я наблюдаваше. За секунда полите на роклята ѝ се повдигнаха и лордът успя да зърне лилавите ѝ полуботушки. Усмихна се. Това беше единственият цветен елемент в облеклото ѝ. Беше облечена — както предположи той — в рокля, подходяща за стрелба с лък: тъмносините ръкави на дрехата ѝ не бяха от онези широките, приличащи на балони, както повеляваше модата, а прилепваха плътно по ръката, особено частта от лакътя надолу. Вместо

огромно боне, украсено с пера, панделки и дантела, носеше малка черна шапка.

Костюмът ѝ я правеше по-трудна мишена за уцелване.

Предположи, че го е избрала нарочно, за да му се подиграе. Това, малко или много, беше причината и той да се облече като за дуел — изцяло тъмни дрехи, включително и шалчето, което също беше черно. Лавдън също се надсмиваше над себе си — както и трябваше да бъде.

Благодарение на скуката и пиенето, предния ден се беше държал като изключителен кретен. От друга страна, ако се беше държал добре, нямаше да може да открие мис Шарп. Нямаше да има щастието да пише подстрекаващи бележки и да си я представя колко се забавлява, докато съчинява отговорите си.

Видя как секундантите със сериозен вид отбелязаха терена. Мис Ренфрю заведе приятелката си до мястото ѝ. Бейтс, върху чието лице бе изписано изражение на силно раздразнение, се приближи и каза:

— Ти оставаш тук... и по-добре се моли това да не достига до ничии уши.

— Устните ми са запечатани — отвърна Лавдън.

— Как ми се иска това наистина да е така — срыза го Бейтс.

След което се отправи до мястото в средата на разстоянието между дуелистите и попита дали има някаква вероятност за помирение.

Мис Шарп поклати глава.

Бейтс погледна към Лавдън.

Той също поклати глава. Залязващото слънце бе позлатило местността. Лек бриз погали лицето на младия граф.

Каква чудесна вечер за дуел, мина му през ума.

Доверете ми се.

Ейми постави пистолета в ръката на Клои. Беше много малък и със странна форма, с две цеви, декорирани изумително красиво: със злато, изящно емайлирани и с редица от перли и диаманти. Младата жена се вторачи в оръжието.

— Френски е — обясни приятелката ѝ. — Вдигаш ударника от тук. — Тя ѝ показа частта. — Мистър Бейтс ми обясни, че след това работи като всеки друг пистолет. Но има много малък обсег. Предполагам, че ще е по-лесно да нараниш някого, като го удариш с ръкохватката по главата. Във всеки случай, трябва да намалим

разстоянието за провеждането на дуела. Имаш ли нещо против? Изтъкнах пред мистър Бейтс, че минималното отстояние е не по-малко от три ярда^[5]. Наистина ми се иска да знам какво се върти в главата на лорд Лавдън.

— Той е ексцентричен — обясни Клои.

— Да, всички казват така. И това е само формално, разбира се.

Толкова много дуели са такива, сама знаеш. Човек минава през процедурите...

— Да, да — прекъсна я нетърпеливо Клои. — Но трябва да го направим по начина на лорд Лавдън. — Тя го беше нарекла страхливец и го бе обвинила, че не е джентълмен. След което отказа да се извини. Това, бе казала Ейми, му даваше правото да избере оръжията и условията за провеждането на дуела, както и правото да стреля пръв. — Ако иска да изцапа красивите си френски пистолети, като стреля с тях, изборът си е негов.

Стреляйте право в мен... Доверете ми се.

Макар да знаеше, а тя бе убедена, че няма от какво да се страхува, сърцето ѝ биеше учестено. Зареди пистолета както ѝ беше показала приятелката ѝ и отпусна ръка до тялото си.

Съзнаваше, че лорд Лавдън следва същите процедури, но това беше някакво далечно осъзнаване. Толкова много необуздани мисли препускаха в главата ѝ, че не можеше да ги следи, камо ли да намери някакъв смисъл в тях. Знаеше, че нищо лошо няма да се случи и в същото време, въпреки всичко, беше изпаднала в паника.

Разбираше, че лорд Лавдън идва много наблизко.

Това беше прекалено близо.

Пистолетите наистина бяха много малки, и заради размера си имаха способността да са изключително неточни. Тя би могла да го нарани случайно. Но не, те не биха могли да са заредени. Той не би я застрелял, а и не би искал и тя да го застреля.

Би ли искал наистина?

Това беше абсурдно. Правеше го нарочно, за да я сплаши. Ексцентрично, наистина.

Мистър Бейтс каза:

— Мис Ренфрю ще ви попита дали сте готова, след това ще преброи до две и ще даде команда за стрелба. Всичко ясно ли ви е?

Лорд Лавдън кимна.

Клои също кимна, въпреки че нищо не ѝ беше ясно.

— Готови? — извика Ейми.

Не, изобщо не съм готова.

— Едно.

Клои си пое дълбоко дъх.

— Две.

Тя издиша.

— Огън!

Лорд Лавдън вдигна пистолета си и го насочи към нея.

Доверете ми се.

Той стреля.

Една малка синьо-зелена птичка изскочи между двете цеви. Тя се въртеше, пляскаше с криле и пееше: Чик-чирик, чик-чирик.

* * *

На лицето ѝ беше изписана безкрайна изненада. Лавдън трябваше да направи всичко възможно, за да запази самообладание.

Тогавя тя избухна в неудържим смях, като се давеше, превиваше и дори сумтеше при всеки нов изблик.

— Ваш ред е, мис Шарп — каза той.

Клои се обърна, като все още се смееше и държеше пистолета на корема си.

Графът стоеше и я наблюдаваше, като се възхищаваше на изблика ѝ на веселие. Тя се смееше по същия начин, по който защищаваше и сестра си — с цялото си сърце.

— Госпожице Шарп — повтори Лавдън.

Младата жена отново започна да се дави от смях. След това изтри очите си в ръкава на роклята и отново застана в подходящата за дуел поза — тяло настрани, светналото ѝ лице право напред, пистолет отстрани до тялото ѝ. Повдигна оръжието и стреля.

Още една синьо-зелена птичка изскочи между цевите, запърха с криле и започна да върти главата си ту на едната, ту на другата страна, толкова невероятно наподобяващо на истинска птица. Започна да чурулика весело и подканящо, по начин, по който го прави женската, търсеца своя партньор.

Известно време птиците чуруликаха и флиртуваха една с друга.

Клои ги наблюдаваше. Когато спряха, се обърна към лорд Лавдън.

— Разбирам — каза с треперещ глас. — Френски са.

— Напълно сте права.

Тя протегна напред пеещия птичи пистолет. Той го взе, като остави ръката му да погали нейната. Върна птиците в съответните тайници на оръжията, след това отиде да ги прибере в кутията им, която Бейтс бе положил върху земята наблизко. Когато се изправи, видя двамата секунданти да се връщат към каретите си, като оставяха дуелистите да уредят нещата помежду си.

Лавдън се обърна към мис Шарп.

Младата жена стоеше и го наблюдаваше. Изражението ѝ беше станало сериозно и той не можеше да го разгадае.

Обезпокои се. Ако точно сега объркаше нещо, с него беше свършено.

— Разбирам, че ви направих много лошо първо впечатление. Но не мога да се извиня. Ако не се бях държал зле, вие също нямаше да се държите зле, и тогава къде щяхме да сме днес?

— Не и на Бетърси Фийлдс, със сигурност — отвърна тя. — Това... то... — Долната ѝ устна потрепери. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Покри лицето си с ръце и заплака — ужасни, изтерзани ридания, които бяха толкова неудържими, колкото и смехът ѝ.

Със силно туптящо сърце, графът скъси разстоянието помежду им, обви ръцете си около нея и я прегърна.

Бурята отмина също толкова внезапно, както и беше започнала. След една минута Клои се опита да се отдръпне, но той не я пусна.

— Искам само да знам, дали ми е простено — попита Лавдън.

— Прощавам ви. Не беше това, което... — Тя спря и преглътна. — Сестра ми заминаваше и аз бях сигурна, че нямаше да мога да съм щастлива много дълго време.

— А сега?

Не отговори, а го бутна, този път по-силно, и той неохотно я пусна. Толкова добре пасваше в ръцете му. Толкова добре му пасваше, осъзна графът, още от момента, в който го бе зашлевила с ръкавицата си.

Младата жена започна да се извъръща.

— Постъпихте правилно — каза Лавдън, — като ме предизвикахте на дуел.

Тя махна с ръка.

— Бях изключително пияна и това ми даде кураж.

— Щяхте да го направите дори и ако бяхте напълно трезва — възрази й той. — Щяхте да го направите по различен начин, но щяхте да бъдете водена от любов и лоялност и... всички други правилни подбуди.

Клои се извърна към него, изненадана.

— Аз искам да изкупя вината си.

— Направихте го — каза девойката. Изражението й се промени. — Какво ужасно събуждане имах тази сутрин.

— И аз имам своя дял в това — призна си графът.

— Казахте, че и преди сте изпращали пияни приятели до домовете им. Никога преди това не ми се беше случвало подобно нещо.

— Явно предизвиквам някои ваши специални черти да се появят на повърхността — каза той.

— Бях ужасена — сподели тя. — Бях сигурна, че ще ми трябват години, за да мога отново да се погледна в огледалото, да не говорим за вас. — Тя погледна нагоре. — Започвам да разбирам защо го правят мъжете. Един дуел разведрява атмосферата и урежда всичко.

— И хората отново могат да бъдат приятели — продължи Лавдън.

— Ние не можем да бъдем отново приятели — възрази младата жена. — Ние не сме били приятели и *преди*. Нямахме да се срещнем, ако не беше сватбата на Алтеа с принц Луи.

— Целият свят се променя с това *ако* — отбеляза той. — Ние се срещнахме, разменихме си някои реплики, участвахме в дуел. И сега, след като се изяснихме, бих желал да започнем отначало.

Цветът, появяващ се по лицето й, му показа, че Клои започва да разбира какво имаше предвид той.

— Умолявам ви да не съдите за мен по деянията ми от вчера — каза лордът.

Клои се беше съсредоточила върху върховете на лилавите си обувки.

— Като се вземат предвид всичките обстоятелства, действията ви *принципно* не бяха лоши — каза тя.

— Хората казват, че колкото повече ме опознава човек, толкова по-добри черти открива в мен — сподели Лавдън. — Е, Бейтс не би го казал, но човек трябва да не забравя, че той наскоро преживя тежко любовно разочарование, което го прави озлобен и сприхав. Обаче изглежда мис Ренфрю и сама добре се справя с него, и ако трябва да съм честен, те двамата изобщо не ме интересуват. Интересува ме единствено дали ще ми направите честта да ми позволите да ви заведа на разходка с каретата си в Хайд Парк утре следобед.

Тя продължи да се взира в обувките си още дълго време. Бе прехапала устната си.

Той чакаше — външно спокоен, докато сърцето му се опитваше да счупи всички предишни рекорди по забързано туптене.

Накрая мис Шарп вдигна поглед.

— Достатъчно ли сте убеден в това? — попита.

Цели речи се надпреварваха да излязат от устата му, безразсъдни изявления. Но това беше луда работа. Бяха се срещнали едва вчера. Дори и подобно нещо да го убиеше, щеше да я печели стъпка по стъпка.

— Достатъчно — потвърди младият мъж.

* * *

Замъкът Дьо Гре, четири седмици по-късно

Лавдън дръпна Клои в пасажа между салона и картинната галерия.

— Случи се точно тук, нали? Това е мястото, откъдето сте ме чули да говоря онези глупости за принц Луи и сестра ви.

— Да. Но това не е огромна кралска сватба, а само официална вечеря и ще забележат, че ни няма.

— Нека забележат.

Беше организиран вечерята с братовчедка си, херцогиня Марчмонт. Тя много добре щеше да разбере защо Лавдън се бе измъкнал от залата с мис Шарп. Като човек, който е далеч от конвенционалното, Нейно Благородие щеше да ги прикрие.

Уви ръце около Клои и я целуна — настойчиво, за да няма съмнение в това, и продължително, за да не забрави скоро тази целувка. И да, със сигурност, го направи, защото имаше нужда да го стори и защото се беше нуждал от това, както му се струваше, от цяла вечност.

— Готово — каза той, когато вече беше убеден, че е свършил всичко както трябва.

Младата жена се опита да се отскубне, но се препъна и той я хвана за талията. Нейната перфектна талия, която така добре си хармонираше с перфектното ѝ тяло.

— Не съм пияна — оправда се тя.

— Знам. Не бих ви довел тайно тук, ако бяхте. Необходимо е да бъдете напълно с разсъдъка си.

— Това е невъзможно, след току-що случилото се — отвърна Клои.

Гласът ѝ беше леко дрезгав и дори в слабата светлина на пасажа, Лавдън видя мекия блясък в очите ѝ.

— Дори само здравият ви разум ще е достатъчен — каза той, — но не и ако сте мъртво пияна. Няма да е честно. А и аз искам да ми отговорите, малко или много, разумно. — Той забързано продължи: — Мислех да го направя постепенно, но съм толкова влюбен, точно като глупак, във вас, че бавното и методично ухажване само ще ме подлуди.

— Влюбен — повтори меко тя.

— Да, разбира се. Как може да не съм? Желаех да бъда романтичен, но това беше най-доброто, което можех да ви предложа, за толкова кратко време. Това, което искам да кажа, е, че не съм смятал да бъде набързо. Имах намерение да изчакам поне до следващия вторник, но за предпочитане беше до септември. Но ето ви тук, седнала от другата страна на масата, и си помислих колко удобно би било, ако можехме да се качим горе в нашата спалня, вместо всеки да е в различна къща, и вие бихте могли да седите в скута ми, вместо на някакъв стол чак от другата страна на масата. И тогава...

Гласът му заглъхна, защото съзнанието му извика образи, които накараха репродуктивните му органи да се събудят, докато речевите му способности и ясната мисъл започнаха да замират.

Казано накратко, звучеше като пълен идиот.

— Опитвам се да преценя — вметна Клои, — дали това означава, че ми давате пълна свобода, или ми правите предложение за женитба.

— Обожавам ви!

— Това изявление може да се приеме и по двата начина — отвърна тя.

— Моя скъпа Клои, ако не се омъжите за мен, ще направя нещо неразумно.

— С което искате да кажете, предполагам, че ще започнете да се удряте по главата с pistolетите с пеещите птички непрекъснато, докато не изгубите съзнание и аз не се съжаля над вас и кажа да?

— Със сигурност ще го направя, ако се наложи.

— О, вие сте най-смешният човек. Разбира се, че ще кажа да. Казах това да, много вероятно, още в същия момент, в който блиснах шампанското в лицето ви. И си мисля, че това е най-романтичното нещо на света — да ми предложите в този пасаж, вместо както подобава, паднал на коляно, да кажем, в гостната на къщата на родителите ми.

— Надявах се, че ще си помислите така.

— Знаели сте, че ще си помисля така — повтори тя. — Това е наистина трагично, но странно — изглежда, че умовете ни много си приличат.

— Да, но въпреки това ви обичам — каза той, като я притегли поблизо до себе си отново. — И ви предизвиквам да ме приемете, докато смъртта ни раздели.

Клои се протегна и обви ръце около врата му.

— Милорд — каза тя, — удовлетворението, за което ваше благородие настоява, разбира се, се оказва невъзможно да бъде отклонено.

* * *

Въпреки нетърпението на лорд Лавдън, сватбата трябваше да изчака, докато бъдат изработени роклите на булката и на нейните шаферки, а това отнема време, ако се очаква да бъдат направени както трябва. И тъй като всяка дреха, която излизаше от Мезон Ноаро̀,

винаги беше изработена по правилата, стана почти септември преди Клои Шарп да стане лейди Лавдън.

Ожениха се, естествено, в Златния салон на замъка Дьо Гре и предизвикващият смях начин, по който се гледаха един друг накрая — толкова очевидно, сякаш става въпрос за някаква обща шега — накара всички да разберат, че без съмнение се женят по любов.

[1] Крайморски град в графство Девън, Англия. — Б.пр. ↑

[2] Бетърси Фийлдс — пространство, намиращо се на южния бряг на р. Темза, което преди 1846 г. е било известно място за провеждането на дуели. — Б.пр. ↑

[3] На 23 март 1829 г., херцог Уелингтън и граф Уинчелси провеждат дуел на Бетърси Фийлдс, предизвикан от графа, който отявлен протестант, и обвинява „железния херцог“ в „коварни намерения за посегателство върху нашите свободи и въвеждане на католицизма във всяко министерство на държавата“. Тези му думи, карат херцога да предизвика Уинчелси на дуел. По това време Уелингтън е Министър-председател на Великобритания и Ирландия и неговото правителство на торите се опитва да прокара Закон за реабилитация на католиците. От друга страна, Уинчелси е предан протестант. — Б.пр. ↑

[4] Има се предвид фактът, че херцог Уелингтън е бил главнокомандващ на британските войски в битката срещу Наполеон Бонапарт близо до Ватерло. — Б.пр. ↑

[5] yard (англ.) — ярд — английска мярка за дължина равна на 91,4 см. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Лорета Чейс

Заглавие: Дуелът на лорд Лавдън

Преводач: Illusion

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: Разказ

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1940>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.